

brugt det Udtryk — som forøvrigt ogsaa senere blev optaget af andre ærede Talere af Flertallet — at den nuværende Kamp var en Slags Racekamp, en lignende som den, der finder Sted mellem Tyrkerne og Bulgaverne, og da det ærede Flertal forskellig synes at sympatisere med Tyrkerne, er det vel deres Rolle, de ville give i denne Kamp. De have derved saa skarpt som muligt betegnet den stærke Søndring mellem den Del, de repræsenterer, og hele den øvrige Del af det danske Folk. Folket med alle sine mange forskjelligartede Bestanddele og Interesser kan ikke repræsenteres ved et Parti, der stiller sig, som de selv sige, paa et saadant enkelt Racestandpunkt. Vi andre tro i Regjeringen at se en fylldig Representation for Folket i dets Helhed, og vi ere taknemmelige, fordi den søger at værne Folkets Interesser i Almindelighed og navnlig beskytte os mod et, jeg vil ikke sige Racetyrani, men Raceherredømme, som man i det Mindste efter vor Opfattelse ikke med nogenjelsk Berettigelse søger at tilvinge sig. Naar det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) igaar udtalte den bestemte Paa-stand, der ligeledes har været gjentaget af andre Medlemmer af det ærede Flertal, at Rigsdagen eller Folkethinget ikke er forpligtet til at bevillige Regjeringen en Finantslov, saa tilføjer jeg, at det forekommer mig at være et Bidnesbyrd om, hvor lidet de Herrer kende deres Pligter, som ville optræde som Statsretslærere for os. Thi det er en af Logikens uomstødelige Love, at Pligter og Rettigheder ere uadskillelig knyttede til hinanden, ja ere to Sider af et og samme Forhold, saa at man ikke kan skyde Pligterne til Side, uden at man med det Samme giver Afkald paa Rettighederne. Den Indflydelse fra Bevillingsmyndigheden, som tilkommer det høie Thing, er ikke alene en Pligt til at værne om, at Statskassen ikke misbruges, men ogsaa en Pligt til at værne om, at den kan opfylde sine Forpligtelser, og de Herrer maa ikke tro, at vi ere berettigede til at sætte os paa Kængelassen og affordere om, paa hvilke Betingelser vi ville opfylde Statskassens Forpligtelser overfor Kreditorerne. I den Henseende maa de Herrer vide, at de fremmede Stater saavel som adskillige andre inden- og udenlandske Kreditorer paa ingen Maade ville finde sig i, at deres Kravs Opfyldelse skal være afhængig af Betingelser, som stilles i denne Sal. Derfor maa jeg for mit Bedkommende bestemt hævde en Paa-stand, modsat den, som blev fremsat af det ærede Medlem for Aarhus Amt 1ste Valgkreds (Winther). — Der blev fra et andet æret Medlem, nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amt 4de Valgkreds (Sørup), til hvem jeg før sigtede, sagt: ja det er Regjeringens Sag, dens Opgave, at skaffe sig den fornødne Bevilling. Ja, deri er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem, og deraf fulgte ogsaa, at da Regjeringen ikke kunde faae den fornødne Bevilling

ved Rigsdagens Samvirken, blev den nødt til at tage den ad den eneste Vej, som Grundloven har anvist i § 25; det følger af den Opgave, han erkjendte, at Regjeringen havde. Men nu yttrede det ærede Medlem, at den Kongen under visse Betingelser ved Grundlovens § 25 tillagte fide-ordnede Lovgivningsmagt ingenlunde var en Bevillingsmagt. Dette var noget Nyt, det var et Postulat. Maaſte det ærede Medlem vil oplyse, naar Bevillingsmagten er bleven adskilt fra Lovgivningsmagten, thi hidtil er det ikke sket, og det Nye er altſaa den Statsret, som det ærede Medlem docerer; hidtil har, som sagt, Bevillings- og Lovgivnings- Magten været forenede. Da nu den samme ærede Taler heldigvis ikke er i Besiddelse af Dommermagten, men i det Høieste af Anklagemagten, maa jeg bede ham erindre Noget, som netop han maa have let ved, at Dommermagten i flige Spørgsmaal er hos Rigsretten. Nu er det ganske mærkværdigt, at dette Flertal, det høie Thing, der ved enhver Leilighed opræder, som om de og de alene vare de rette varme Forsvarere af Grundloven — at netop de synes at stille sig i et fjendligt Forhold til en af Grundlovens væsentligste Bestemmelser, nemlig den, som anordner den Domsstol, hvorunder Spørgsmaal om Overtrædelse af Statsmyndighedernes Grænser alene tør paakjendes. — Den ærede Ordfører fremsatte igaar en Ytring, der for mig klang som en Insinuation. Han sagde, at det var mærkværdigt nok, at i de Sager, hvori der hidtil var fældet Dom af Rigsretten, havde de voterende Dommere delt sig efter politiske Partier. Naar den ærede Taler finder det mærkværdigt, synes han ikke at have nogen klar Opfattelse af Rigsrettens Opgave og Karakter; thi han maatte da vide, at, ligesom Forsætningen i det Hele har tildelt Folkethinget og Landstthinget en forskjellig Rolle saaledes, at, medens Folkethinget har Initiativet, har Landstthinget den kontrollerende og dømmende Magt, saaledes har Forsætningen ogsaa lagt Anklagemagten hos Folkethinget og den dømmende Magt indtil en vis Grad hos Landstthinget, idet Rigsretten er sammensat dels af Landstthingsmænd, dels af Spøisterets Afesessorer; men derved har Grundloven netop fastsat, at det politiske Syn, som gjennem Landstthinget skal tilføres Rigsretten, og som skal være det Afgjørende ved Dommens Fældelse, skal være Landstthingets og ikke Folkethingets. Derfor er der jo netop givet Landstthinget denne Udgang til Rigsretten, ikke for at tilføre den juridiske Elementer, men de politiske Elementer, hvoriggen em Rigsretten kan faae Landstthingets politiske Syn for de Sager, der underlægges dens Paakjendelse. Denne saa overordentlig vigtige Rolle, der her er givet Landstthinget, skulle de Herrer respektere, naar de fordre Folkethingets Rettigheder respekterede; men naar man stiller sig i et fjendtligt Forhold til, eller i al Fald antyder en alt andet end gunstig Stemning